

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Ἀθήναις φρ. 15. — Έν δε ταῖς ἑκαρχ. φρ. 16. — Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος. —

ΦΡΟΥ — ΦΡΟΥ

Ἄφικετο ροδόχρους, ὡς αὐγὴ ἑαρινή, γλυκὺς, ὡς ἀττικὴ νύξ, συμπαθὴς ὡς ἀκτίς σελήνης μαρμαίρουσα ἐπὶ κύματος φαληρικοῦ, δροσερὸς, ὡς πνοὴ μπάττη, φρέσκος ὡς αὐρα ποντιας, ὁ προσφιλέστατος συνεργάτης μας κύριος **Νίκος Καμπᾶς** δικηγόρος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Καλῶς μᾶς ἦλθεν, ὁ τρυφερώτατος καὶ ποιητικώτατος **Νικό**: μας. Καλῶς μᾶς ἦλθε, διότι πολὺ ἐδιψήσαμεν τὸ πνεῦμά του καὶ τὸ αἶσθημά του.

Χαιρετίζομεν ἐνθουσιασθῶς τὴν Ἀπεργίαν!

Κυρίως τὴν ἀπεργίαν τῶν ἐργατῶν τυπογράφων πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν ὡς σύμπτωμα κοινωνικὸν προδίδον ζωὴν, σφρίγος, αἶμα. Εἰς τόπον ὅπου ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν οὐδεμία διαδηλώσις ζωντανὴ ἐγένετο, ἡ ἀπεργία εἶναι εὐχάριστος ἐμφάνισις ἐξεγέρσεως τῶν ἐργατικῶν τάξεων ἐκ ζωῶδους ληθάργου, εὐελπίς ἀποτίναξις ὑπὸ τοῦ ἀληθοῦς ἐργάτου λαοῦ χανώσεως ἀπελπιστικῆς. Καὶ ὡς τοιαύτην τὴν χειροκροτοῦμεν.

Λυπούμεθα ὅμως ὅτι ἡ συνέλευσις αὐτῶν ἠνέχθη ν' ἀκούσῃ, ἐψιμυθιωμένας μὲ ψευδῆ ἐνθουσιασμόν, παρακελεύσεις κιναιδίων καὶ προαγωγῶν, ξένων ὅλως πρὸς αὐτοὺς καὶ οὐδεμίαν θέσιν ἐχόντων ἐν συνελεύσει **τιμῶν ἐργατῶν**, ὡς στερουμένων ἀμφοτέρων τῶν ἰδιοτήτων τῶν ἐκεῖ συνελθόντων, οἵτινες ὤφειλον νὰ σπᾶσουν τὰ μούτρα παντὸς ψευδοδημοκράτου δυναμένου νὰ μεταδώσῃ μόλυσμα ἀπαισίον καὶ διὰ τοῦ λόγου ἀκόμη.

Ἡ ἀπεργία ὅμως πάντοτε διαμένει πράξις ὠραία. Καὶ ἀπαζόμεθα ἐντελῶς τὴν ἰδέαν τῆς Νέας Ἐφημερίδος ὅτι:

πρέπει αὕτη νὰ γίνῃ ἀφορμὴ ἀδελφοποιήσεως τῶν ἐργατῶν. Πρέπει νὰ συστήσωσιν **ἀδελφότητα τῶν ἐργατῶν τυπογράφων**, εἰς ἣν οὐδεὶς μὴ ἐργάτης τυπογράφος νὰ λάβῃ ἔστω καὶ πόρρωθεν μέρος. Καὶ νὰ φροντίσωσιν νὰ καλλιτερεύσῃ ἡ τύχη τῶν συστηματικῶς. Νὰ ὀρίσωσιν τὰς ὥρας καὶ τὰς ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεώς των, τὰ ἡμερομίσθια κατὰ τάξιν ἰκανότητος, τὸν κατώτατον τοῦ ἡμερομισθίου ὄρον, τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς σωματεμπορείας, τὴν ἐξασφάλισιν διαρκoῦς ἐργασίας, τὴν περιθαλψίν τῶν ἀνικάνων καὶ τὸν τρόπον τῆς τηρήσεως πάντων τούτων.

Ἐν τῇ ἐξόχῳ ἐφημεριδοφάγῳ χώρῳ ἡμῶν ἡ ἀπεργία ἐπληξε τὴν μᾶλλον εὐαίσθητον πληγὴν τῶν κηφήνων τῶν καφφενείων καὶ τῶν ἀριστοτεχνῶν τῆς λίμας. Εἶναι ἡ πρώτη ἀκούσιος ἐφημεριδογραφικὴ ἀπεργία. Ἀκούσιος διότι ὑπήκουσε εἰς τὴν ἄλλην τῶν ἐργατῶν. Καὶ εἶδομεν τοὺς νυσταλέους ἐκείνους ἐγκατοίκους τῶν καφφενείων, τοὺς ὡς παράσιτον φυτὸν προσκολλημένους εἰς μίαν γωνίαν μὲ *ἕνα ναρρὶ. ἰὲ στὸ χέρι, βρέξτε ἄλιγο*, τοὺς εἶδομεν τοὺς ἀποτροπαίους τούτους βρωμεροὺς νὰ ζητῶσι διαρκῶς βήχοντες *καρμιά ἐφημερίδα* καὶ ἐπειδὴ δὲν εὕρισκον τοὺς ἠκούσαμεν ἐκφέροντας τὴν ὑψηλὴν τῶν γνώμην περὶ τῆς ἀπεργίας περὶ τοῦ πῶς, καὶ τί, καὶ τί θὰ γίνωμε!

Ἐκτὸς τῶν ἀηδῶν τούτων ζωῶφιων, οἱ μόνοι πάλιν δυσαρσστηθέντες ἦσαν οἱ μεγάλοςχημοὶ διευθύνται καλιμαρμαίων τυπογράφων.

— Νὰ τὰ κλείσωμε, νὰ ἰδοῦμεν πῶς θὰ ζήσωσιν οἱ παληοὶ ἄνθρωποι.

Ὡς νὰ μὴ γνωρίζουν ὅτι ἐὰν τὰ κλείσωσιν, αὐτοὶ οἱ παληοὶ ἄνθρωποι θὰ ζήσωσιν ἀπὸ τὰς σάρκας των, τὰς διατρεφομένας ἐν ἀβρότητι ἐκ τοῦ ἰδρώτος τῶν παληανθρώπων αὐτῶν, εἰς τοὺς ὁποίους δίδουν ἕνα καρβέλι ψωμί

ρωσαν ἐξ αὐτοῦ τρεῖς πράξεις χαριστάτης opera comica, ἣν ἐμελοποίησεν ἐπίσης ἐπιτυχῶς ὁ κ. de Juppé.

Ὡς ὑπόθεσις ὁ Βοκάκιος, εἶναι τὸ Δεκαήμερον αὐτὸ τοῦ Βοκακίου, ἐν ἀνεβίβασιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, διὰ τὸ πλῆξαι καὶ τὸ παῖξαι μεθ' ὅλης τῆς ἐποχῆς του ἐν Φλωρεντίᾳ αὐτοπροσώπως. Καὶ τὸν βλέπετε νεώτατον ἐκεῖ, ἐραστὴν ἐφρευτικώτατον, μὲ θύματα πολλὰ, προξενούντα τρόμον εἰς τοὺς συζύγους, μὲ ἓνα ἔρωτα θερμώτατον, περιάγοντα ἓνα βλάκα πρίγκηπα, οὐτινος ἔχει κατακτήσει τὴν μνηστῆν, τὴν Φλωρεντινὴν Βεατρίκην Φέρεϊ ἀνάστατον τὴν Φλωρεντιαν, καὶ ἀρρίζων τὰ ἀθάλα του ἀπὸ τὴν περίφημον σκηνὴν τοῦ cocu, battu et content, θριαμβεύων ἐν τῇ σκηνῇ τῆς μαγευμένης ἀχλαδιᾶς καὶ ἀποθεούμενος ὡς ποιητῆς καὶ ἐραστῆς.

Ὡς μουσικὴ εἶναι θελκτικὴ, παταχτὴ, μεθυστικὴ καὶ οὕτω μόνον διὰ συντομοτάτου ὀρισμοῦ χαρακτηρίζεται : Εἶναι ὄπερα γεμάτη βάλς, πόλκα καὶ φιλί.

Ὡς ἐκτέλεσις ἐπέτυχε τελείως. Ἡ κυρία Λασσαλ ἦτο ὁ ἀ.. ἠθονικώτερος Βοκάκιος, ὅστις ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ, ἡ κυρία Ζεοφράδ ἡ τελειότερα ἐρρωμένη Βεατρίκη καὶ ἡ κυρία Jeanne Andrée ἡ μᾶλλον σφριγῶσα καὶ φρέσκα Φρίσκα.

Παρένθεσις. Στεθασμιώτατε κ. **Γενεκέ,** τελειόνα ἐδῶ αὐτοστιγμῆ, μὲ τὰς κυρίας καὶ μὲ τὰ κλαμπούρια τῆς ἐρευνεστέως σου, διότι δὲν σκοπεύω οὔτε νὰ πκοα-σταθῶ ὡς αὐτοκτονῶν, οὔτε νὰ μὲ παραστήσῃς διὰ τῶν συνήθων ἐπικλήσεών σου πρὸς τὰς ἀστυνομικὰς καὶ εἰσαγγελικὰς ἀρχὰς τοῦ κράτους ὡς δολοφόνου τῆς δεσποινίδος εὐρυίας. Κλείει ἡ παρένθεσις.

Ὁ κ. Ἀρμάνδ ἐπαίξεν ὡς θαυμασίως ἠλίθιος γυναικῶς ὁ δὲ κ. Βρουέτ ὡς ἀμίμητος δυστυχῆς σύζυγος, ὁ εὐπι-στώτερος τῶν ἀπὸ τῆς ὑπάρξεως τῶν κήπων ἀπατηθέντων κηπουρῶν. Λυπούμεθα ὅτι θεωροῦμεν τὴν φωνὴν τοῦ κ. Σκβόατιέ ὡς δυστύχημα τοῦ φαληρικοῦ θιάσου, τὸν δὲ κ. Λατὺ, ὡς χρυσὴν μετριότητα.

Τῶρα καὶ μερικὰς πληροφορίας περὶ ἐκτάκτων ἐπιτυχιῶν. Εἶναι τι ἐξοχὸν ἡ σερναδὰ τῶν τριῶν . . . συζύγων, Πανδύλου, Τρομδύλη καὶ Κυκιλὸ πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ τελευταίου. Ἰδίως τὸ διὰ κολοκύθας ἀκουμπανισ-μέντο τοῦ κ. Βρουέτ. Οἱ αὐτοὶ τρεῖς μετὰ τοῦ ἠλιθίου πρίγκηπος Ὁρλάνδου ἀποτελοῦσιν αὐτοσγέδιον ὀρχή-στραν λίαν πρωτότυπον, ἡ ὁποία προῦρισται νὰ ζητηται διαρκῶς δις.

Ἡ δωδία τῶν κυριῶν Λασσαλ καὶ Ζεοφράδ.

Mia bella Fiorentina

εἶναι δωδία ἀηδόνων. Καὶ δὲν ὑπάρχει καρδιά ἐρωτύλη μὴ συγκινουμένη ἀπὸ τὴν ἐξωθεν τῆς ἐκκλησίας roman-

σε τῆς Βεατρίκης μὲ τὴν αἰσθηματικωπάτην ἐκωδὸν τῆς :

Aimer c'est vivre.

Τὰ ἄλλα εἶναι μεθυστικώτατα βάλς καὶ ἐλκυστικώ-ταται πόλκα, μόλις δὲ πάλιν εἰς τὴν δωδιάν τῆς πρώ-της συνεντεύξεως τοῦ Βοκακίου καὶ τῆς Βεατρίκης ἀ-κούομεν ἤχος ἄσματος ἀληθοῦς.

Ὡς θέμα δὲ καὶ ὡς δῆλογοι εἶναι τι ὄπερ, ἐὰν ἤμην πατήρ, θὰ μὲ ἠνάγκαζε ν' ἀποδημήσω μετὰ τῆς κόρης μου μὴ μάθῃ κἄν, ἔστω καὶ τὴν ἐλαφροτέραν αὐτοῦ λε-πτομέρειαν.

Καὶ ὅμως εἶδον ἐκεῖ τὰς δρασεωτέρας καὶ τρυφεω-τέρας δεσποινίδας τῶν Ἀθηνῶν !

Blovitz.

ΑΠΕΡΓΙΑ

Ἀπὸ ἐφημερίδες γλυτώσαμε μιά μέρα, δὲν μάθαμε καινούρια καὶ τοῦ Χρῆσ εἰδήσεις : μὰ τί εὐλογημένη ἐκεῖνη ἡ Δευτέρα ! δὲν ἄκουε μουρμούρας κ' ἀγρίας συζητήσεως. Εἰς ὅλους ἡσυχία καὶ ἀφωρη γαλήνη... δὲν χάνεται ὁ κόσμος ἀδιάδαστος ἂν μείνῃ.

Δὲν μάθαμε τί νέο ἔστην Αἴγυπτο συνέδη, δὲν μάθαμε τί εἶπε ὁ Δούρρεριν ἔστην Πύλη, τί τάχα ὁ Τρικούπης ἔστο νοῦ του μχειρεύει, καὶ ἂν στρατὸ δ'ικό μας ἔστην Αἴγυπτο θὰ στελεῖ. Δὲν μάθαμε τί τρέχει καὶ εἰς τὴν ἐξω σφαῖρα, δὲν μάθαμε ἀκόμη τί τρέχει κ' ἐδῶ πέρα.

Δὲν μάθαμε ποῖος ἦλθε ἀπὸ τὴν Ἑσπερία κ' εἰς ποζὸ Σινοδοχεῖο ἐπῆγε νὰ καθίσῃ, δὲν μάθαμε πῶς φύγει τοῦ τόδε ἡ κυρία, ποῖος ἔφερε καινούριους συρμούς ἀπ' τὸ Παρίσι ! Ποῖος πῆγε τὰ λουτρά του ἔστην Αἰδηψὸ νὰ κάμῃ, καὶ τίνος ἐγινῆκν ὁμογενοῦς οἱ γάμοι.

Δὲν ἴδαμε καὶ ἀθρα μακροσκελῶν σελίδων, ἐλείψανε οἱ πόνοι κ' οἱ πατριωτισμοί, τὰ βάραθρα, ἡ φοίκη, τὸ μέλλον τῶν ἐλπίδων, τὸ πνίξιμο τοῦ ἔθνους καὶ οἱ κατακλυσμοί. Ἐγλύτωσαν καὶ πέναις, χαρτιὰ καὶ καλαμαρίκι ἀπὸ καλαμαράδων παντοτεινῆ ἀγγύρια.

Ἐκεῖνη ἡ Δευτέρα μὰ τί εὐλογημένη ! χωρὶς ἐφημερίδες καὶ δίχως τῆ βουλή, περῶσαμε τὴν ὥρα γιὰ νὰ ξενοιασμένοι, καὶ ὄρεξι δὲν εἶχε κανένας νὰ μιλή. Δὲν εἰμπούρουσε τάχα τὸ ἔθνος μας ν' αὐξήσῃ χωρὶς ἐφημερίδες καὶ βουλευτῶν μελίτσι ;

Εἰξέυρετε τί εἶναι μιά ἡσυχὴ ἡμέρα χωρὶς ἐφημερίδες, βουλή, φωναῖς καὶ κτύπους ; εἶναι ὄνειρον πλάνη καὶ ἀρωμάτων σφαῖρα, ψυχῆ μου ἔστα Πατήσια καὶ ἔστους Ἀμπελοκήπους. Ἐστους τυπογράφους δόξα, τιμὴ κ' εὐγνωμοσύνη ἔ' ἐκείνους μιάς ἡμέρας ὀφείλεται γαλήνη.

Χρυσοκαθάρου πλούτη ποτὲ ἂν ἀποκοῦσα, πρὸς δόξαν κ' εὐτυχίαν τῆς φίλης μου πατρίδος, ἔστους τυπογράφους πάντα θὰ ἔκκατα τσουμποῦσα, γιὰ νὰ μὴ βγάξουν φύλλο καμμιάς ἐφημερίδος ; Νά ! πάρετε παράδες, φάτε καλὰ καὶ πιέτε, κ' ἄς γίνου οἱ γραφεῖδες αὐτοὶ στοιχειοθέται.

Ἐμπρός, ὦ τυπογράφοι, καθεὶς ἄς ξεφαντώνη, καὶ ἄλλαις ἀπεργίαις ἄς γίνου ὅαν κ' αὐτῇ καὶ σὰς γιὰ μιά ἡμέρα ἡ στάμπα δὲν σὰς λυόνει, ἔσχαζέει καὶ τοῦ κόσμου τὸ στόμα καὶ τ'αὐτί. Πρέπει νὰ σὰς πληρῶσουν γιὰ μιά τέτοια σχόλη κ' οἱ Καταστηματαρχαὶ κ' οἱ Ἀθηναῖοι ὅλοι.

Souris.

ΚΑΙ ΑΛΛΗ ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ.

Τὴν αὐτὴν ἐβδομάδα καθ' ἣν μιά ἐλαφρὰ Γαλλίς ἐν Πειραιεὶ ἀπεδείκνυνεν ὅτι αὐτὴ μὲν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τὴν καρδίαν μερικῶν σπιρουάτων καὶ τῶν συντακτῶν τῆς Ἀύλας, ἂν ἤθελε νὰ εἶναι γυνή, οἱ δὲ συντάκται τῆς Ἀύλας καὶ οἱ ἐρασταὶ σπιρουάτοι ἂν ἤθελον νὰ εἶναι ἄνδρες, νὰ ἔχωσι τὴν καρδίαν αὐτῆς, εἰς ὀλίγα μιλία μακρὰν τῆς Βιέννης, πλησίον τοῦ Λίντς, δύο ἀντὶ μιάς Γαβριέλλας εὐρέθησαν νεκραὶ, αὐτόχειρες, ὑπὸ βολῆς ρε-βόλβερ. Καὶ αὐταὶ Γαλλίδες, καὶ αὐταὶ ἐλαφροὶς δια-γωγῆς, καὶ αὐταὶ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν ἐγκατέλειψιν ἐπὶ ἔρωτα. Δόξα εἰς τὸν κυβερνῶντα τὸν κό-

σμον ! ἤρχισε νὰ μυρῖξῃ πάλιν ἀνοιξίς ἐπανέρχεται τὸ ἔαρ τῶν αἰσθημάτων ἀναθάλλου οἱ καρποὶ τοῦ ἐρωτος ὑπάρχουσιν ἀκόμη καρδία : μόνον οἱ συντάκται τῆς Ἀύ-λαίας δὲν πιστεύουσιν εἰς αὐτάς : ἀλλ' ἀδιάφορον αὐτοὶ ἀντὶ καρδίας θὰ ἐνέχουν σπόγγους : τίποτε ἄλλο δὲν ἀξι-ζου οἱ Ἐρμαφοσιδεῖς αὐτοὶ παρὰ μίαν καλὴν σφουγ-γαριά.

Τὴν 2]14 Ἰουνίου ὁ θαλαμηπόλος τοῦ κόμητος Ἐρρί-κου Κουτενχόβεν (ὅλοι οἱ κόμητες εἶναι κουτοὶ) εὐρισκο-μένου εἰς τὸν πατρικὸν πύργον τοῦ Ὁττερχάιμ, εὗρεν ἐν τῷ κήπῳ νεκρὰς δύο ὠραίας καὶ ὠραία ἐνδεδυμένας νέας, κειμένας ἐκατέρωθεν τῆς θύρας, ἠτις ἄγει εἰς τὰ δώματα τοῦ κόμητος. Ἀνεκκλύθη ὅτι ἦσαν αἱ Γαλλί-δες Μαρὶ Νταμαιν-Νταλμὸν καὶ ἡ Ἀλίνα δὲ Ρεννιβίλ. Εἶχον ἔλθει ἐκ Βιέννης τὴν προτεραίαν εἰς Λίντς. Μετὰ τὴν ἱατρικὴν ἐξέτασιν ἀπεδείχθη ὅτι ἀμφοτέραι ἐγένοντο αὐτόχειρες, διὰ ρεβόλβερ, τὸ ὅποτον καὶ αἱ δύο, ὡς καὶ ἡ πτωχὴ Γαβριέλλα, διηύθυναν κατὰ τῆς καρδίας των. Ἡ δεσποινὶς Ἀλίνα ἐπροεῦθη αὐτοστιγμῆ, ἀλλ' ἡ Μαρὶ μετὰ σκληρὰν ἀγωνίαν καὶ τοὺς τύπους ἔπρην τὰ φο-ρέματά της καὶ τὰ ἐν τῆς παλάμαις της εὐρεθέντα ἐκ τοῦ κήπου χόρτα, τὰ ὅποια ἡ δυστυχῆς ἐν τῇ ἀγωνίᾳ της ἐξερρίζωνε μετὰ δυνάμεως ἀπλησιζόμενης.

Τὴν ἐπαύριον ἀστυνομικαὶ ἐρευνᾶ εἰς τὰ ἐν Βιέννην δωμάτια τῶν ἀνεκκλύψαν δέμα ἐπιστολῶν, ἐσφραγισμένων μὲ μαῦρο βουλοκέρι, καὶ διευθυνομένων πρὸς τὸν Γραμ-ματέα τῆς Γαλλικῆς Πρεσβείας. Τὸ δέμα περιεῖχε τὴν διαθήκην ὑπογεγραμμένην ὑπὸ τῆς Μαρὶ, ἐπιστολὰς πρὸς τὴν μητέρα της, τὸ παιδί της καὶ πρὸς δύο ἐκ τῶν φί-λων της καὶ λεπτομερῆ ἀφήγησιν τῶν περιστατικῶν, ἄπερ τὴν ἐσπρωξάν εἰς τὴν τραγικὴν ἀπόφασιν, ἣν ἐξετέλεσεν ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ προδόσαντος αὐτὴν ἐραστοῦ, διὰ νὰ μὴν τοῦ διαφύγῃ ὁ κρότος τῆς βολῆς. Κατῶθεν τῆς ἀφηγήσεως αὐτῆς ἀνεγνώσθησαν αἱ ἐξῆς συγκινητικαὶ γραμμὰι τῆς φίλης τῆς, τῆς τρυφερῆς Ἀλίνας.

«Οὔτε ἡ φίλη μου Μαρὶ οὔτε κανεὶς ἄλλος μὲ παρε-κίνησαν εἰς τὴν πράξιν αὐτήν. Ἀποθνήσκω ἐκουσίως, μόνον καὶ μόνον διότι δὲν δύναμαι νὰ ζῶω χωρὶς τῆς φί-λης μου Μαρῆ»

Διπλοῦν δῶμα, διπλῆ θυσία, διπλοῦν πάθος. Ἡ μία θνήσκει διότι δὲν δύναται νὰ ζῆσῃ χωρὶς τοῦ ἐραστοῦ της : καὶ ἡ ἄλλη διότι δὲν δύναται νὰ ζῆσῃ χωρὶς τῆς φίλης της. Ὁ κόσμος εἶναι ὄνειρον ἕκαστος συνδέεται μετ' αὐτοῦ διὰ μιάς λεπτῆς κλωστῆς : ἐκόπη ἡ κλωστὴ καὶ ἡ ζωὴ ἐκόπη : Ὁμιλοῦμεν περὶ τῶν ἐρχομένων εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν μ' ἐν ἀσθημα, μὲ ἓνα χαρακτήρα. Διὰ τοὺς ἀναισθητοῦς, τοὺς πωλοῦντας νέους τὴν τιμὴν των ἀντὶ ἀργυρίου καὶ ὅταν ἀνδραιοῦν ἀγοράζοντας τὴν τιμὴν ἄλλων πάλιν δι' ἀργυρίου, ὁ κόσμος εἶναι πορνοστάσιον παρ' ἕκαστου πράγματός ἀναμένουσι μικρὰν εὐχάριστη-σιν ὅλα αὐτὰ προστιθέμενα πληροῦσι τὸ κενὸν τῆς φύ-σεως των : καὶ γίνονται μακάριοι. Μίαν ἡμέραν ὁ ἀνα-γνωριστὴ ἡ κενότης τοῦ κόσμου : καὶ ὁ αὐτοκτονήσωμεν ὅλοι ἢ ὁ ἀναγνωριστὴ ἡ σκοπιμότης τοῦ κόσμου : καὶ θὰ γίνωμεν ὅλοι ἀγαθοί : οἱ ἐρμαφοσίδοι τύποι θὰ ἐκλεί-ψου : οἱ ὕγροι θὰ στερεώσουν, αἱ Γαβριέλλαι θὰ πλαα-πλαασασθοῦν : οἱ Γαβριέλλοι θὰ ἀποκηρυχθοῦν. Ἐως ἔτου φθάσωμεν αὐτοῦ, μὰς ἀρέσουν αὐτὰ τὰ τέρατα, ὅταν μὲ-

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ὁ πελάτης εἰς τὸν ξενοδόχον. Μὰ τί ἀρνί ἦτανε αὐτό, ποῦ μῶδικες, βρωμοῦσε ἀδελφέ; τί διάβολο.

Ὁ ξενοδόχος πρὸς τὸν πελάτην.—Δὲν θὰ εἶχες ὄρεξιν. Ἄρνάκι τοῦ γάλακτος. Ὅ,τι τὸ εἶχαν σφάζει. Ζεστό ἀκίμα τὸ πῆρα.

Τὴν ἐπαύριον ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ:

Ὁ ξενοδόχος πρὸς τὸν κρεοπώλην: Πόσο θὰ σοῦ τὸ πληρώσω τὸ ἀρνί;

Ὁ κρεοπώλης πρὸς τὸν ξενοδόχον; Μία κ' ὀγδῶντα, τόσο.

Ὁ ξενοδόχος πρὸς τὸν κρεοπώλην: Ἐκεῖνο τὸ βρώμικο, ἐκεῖνο τὸ γαϊδούρι, ἐκεῖνο ποῦ βρώμησε τὸ μαγεριό μου;

Ὁ κρεοπώλης πρὸς τὸν ξενοδόχον. Ἄ! μὰ σὺ παράκκατηγόρησες, καὶ δὲν ἀξίζε πάλι τόσο.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

(Ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Ἑρμοῦ).

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ, ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΚΑΙ ΜΗ,
ΓΡΑΦΙΚΗΣ ΓΛΗΣ.

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΣΦΡΑΓΙΔΩΝ
ΚΑΙ ΕΠΙΚΕΦΑΛΙΔΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ
ΚΟΜΨΟΤΗΣ—ΚΑΛΛΙΓΕΥΝΙΑ—ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΣΧΗΜΑΤΩΝ—
ΣΥΜΠΑΘΗΓΙΚΩΤΑΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ.

ΜΟΝΗ ΑΠΟΘΗΚΗ
ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΣΙΡΑΡΟΧΑΡΤΟΥ JOB
(Χονδρικῶς καὶ λιανικῶς).

ΜΟΝΗ ΑΠΟΘΗΚΗ
τῶν ἐμπορικῶν καταστάσεων τοῦ παγκοσμίου
ὑπολήψεως ἐργοστασίου Edler et. Kriche.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας τὲν τρώγει ἄλλο χά-
βιαρι ἀπὸ τὸ κομιουὲν ἐσχίτως

ΕΙΣ ΤΟ

ΣΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΜΠΕΡΝΙΟΥΔΑΚΗ

(Παρά τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ)

ΡΩΣΣΙΚΟ ΧΑΒΙΑΡΙ

!! Γεύσασθε καὶ Πληρώσατε!!

Ἐπὶ εὐκαιρίᾳ τοῦ μοναχικοῦ αὐτοῦ μεζέ

Ἀνοίγουν φρέσκα βαρέλια

Βιενναίου Ζύθου—Ζύθου Βιενναίου

ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΦΑΣΑ

Παρά τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

ΝΕΟΣΥΣΤΑΤΟΝ.—Ἐν Λαμπροτάτῳ μεγάρῳ.—Πο-
λυτέλεια πρωτευουσιάνικη.—Διὰ ξένους ὄχι καλλίτερον.
—Κυρίως διὰ ταξείδια υἰείας καὶ διασκεδάσεως.—Ψά-
ρια πάντοτε τῆς ὥρας.—Ἄστακοί, θαλασσινὰ, τὰ περι-
φημα θαλασσινὰ τῆς Χαλκίδος.—Καθαριότης καὶ ἀνά-
παυσις εἰς τὰ δωμάτια ἄξια Μπέηδων.

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ ΝΕΡΟ

δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, τὸ ἐκ τῆς Δίρφυος. Ἀπεδείχθη
ὅτι ζωντανεῖ καὶ τὰς πλέον μαραμμένας παρειάς.—Ἐκ
τοῦ νεροῦ αὐτοῦ βλαστάνουν ρόδα υἰείας.

Οἱ εἰς Χαλκίδα μεταβαίνοντες κατ' εὐθεῖαν
εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Φάσα.

ΖΕΣΤΑΙΣ

ΜΕΓΑΛΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΑΛΠΑΚΑΔΩΝ ΚΑΙ ΛΙΝΩΝ

ἔφερε τὸ Μέγα Ἐμποροραπτικὸν Κατάστημα

ΦΕΡΕΤΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

(ἑπέναντι τῆς Πιστωτικῆς, Ὁδοῦ Σταθίου).

ΟΙΝΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΑΤΟΙ ΔΙΑ
ΘΕΡΙΝΗΝ ΕΠΟΧΗΝ.—ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΣΘΕΤΟΝ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ.—ΔΡΟΣΕΡΟΙ.—ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ
ΓΕΥΣΙΝ.—ΚΑΛΟΙ ΔΙ' ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.—ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΟΙ ΟΙΝΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
(Κεντρικὴ ἀποθήκη, Ὁδὸς Σταδίου, ἑπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου).